

***Főtisztelendő Püspök Úr!
Kedves Lelki Atyák, Keresztény Testvérek,
Meghívott Vendégeink!***

Meghatódva és emelkedett szívvel állok itt és őszinte tisztelettel köszöntök minden jelenlévőt, Csegöld Község Önkormányzata nevében.

Településünkön minden évben megtartjuk szeptember hónapban a Kisasszony-napi búcsút.

2009. szeptember 12 nemcsak búcsú, hanem emlékezés is, hisz ebben az évben ünnepeljük településünk 800. évfordulóját.

„Az idő és az időtlenség között az ünnep a híd.”. Az ilyen jeles napokon megpihenünk, hogy emlékezzünk a múltra és végiggondoljuk az út folytatását.

800 év telt el azóta, hogy Szatmár megye területére a honfoglaló magyarok letelepedtek. Csegöldöt a XII. század végén a III. hullámban érték el a Csegő nemzetség tagjai és alapították meg szálláshelyüket Csegöldön. A község tehát első birtokosairól kapta nevét, eredete magyar személynév. Első ismert lakosa 1209-ben egy Tímár nevű ember volt. Szatmár megye gyűléseinek jegyzőkönyvei szerint 1614-ben itt tartották a megyegyűlést azzal a megjegyzéssel, hogy ott jövünk össze, ahol szíves a házigazda.

A mostani őslakók első nyomait a XVIII. század elején a Rákóczi szabadságharc korában találjuk.

1720-ban már 16 család él a településen, Bélteki János református lelkipásztorral, aki szembekerült a katolikus földesúrral. 1778-ra a lakosság egy része katolizált, akik ezt megtagadták Császlóba és Szamostatárfalvára települtek át.

Öt évvel később Bojtor Gergely vezetésével Sárközről jöttek új telepések, akik a görög katolikus valláshoz tartoztak. Ezek nemzedéken át megőrizték vallási hovatartozásukat, pedig 3 oldalról is fenyegetve voltak

- a római katolikus földesúr
- a szerb ortodox szerzetesek agitációja
- II. József protestantizmusnak kedvező politikája által

Csegöldöt a román nyelvű Nagyvárad Egyházmegyéhez csatolták és ezt követően felgyorsult az elrománosítás folyamata.

Az ellenállás egyre erősödött, a csegöldiek harca, hősiei küzdelme eredményeként 1912 május 6-án megkapták a magyar Egyházmegyébe besorolást.

E háromirányú, látszólag vallási jellegű harc edzette, formálta a csegöldi emberek egyéniségét. Győzelmeik, kudarcaik hozzájárultak mostani életünk alakulásához. Az ősök erőt adnak nekünk, akik békés életet élhetünk, és valóra válthatjuk álmainkat.

Minden falu életében vannak fordulópontok, amelyek hosszú időre kijelölik annak sorsát. Kijelölik azt a mozgásteret, azt a pályát amelyen az elkövetkezőkben járni lehet s amelyen járni kell.

Ezek olyan költözési hullámok voltak, melyek külső kényszer hatására arra készítették a lakosságot, hogy elvándoroljanak.

- a két világháború között 25 család vándorolt ki Amerikába
- a II. világháború után sokan városba költöztek és az iparban helyezkedtek el
- 1970 után a Szamos-Tiszai árvíz pusztítását követően 787 személy maradt.

Így községünk lakosságszámát tekintve
1880-ban 777 lakosa volt
1930-ban 1092
1970-ben 1035
2009-ben 689 fő.

Seneca szerint ***„Senki sem azért szereti hazáját, mert nagy, hanem azért mert az övé.”***

„Itt küzdtenek a honért hős Árpádnak hadai”, ezen a földön éltek, dolgoztak, őseink és nem volt értelmetlen az áldozatuk. Mindennapi gondjaink, konfliktusaink ellenére lelkünkben méltóak vagyunk az ősök örökségére, akik 1929 június 24-én fejezték be ennek a templomnak az újjáépítését. A toronykereszt megáldására július 4-én került sor és a torony gömbjében elhelyezték az utódoknak a következő üzenetet: Remegő kézzel fogjuk meg a tollat, amikor e pár sort ide írjuk, hogy ezúttal néminemű hiteles emléket hagyjunk mi, ma élők Nektek, kik Isten kegyelméből majdan utánunk következtek. Ma 1929 július 7-e van. Csegöldi görög katolikus magyar egyházunk renovált templomtornyának kereszt és gömb szentelése. Mi akik nem magunkért élünk, hanem a Ti remélhetőleg boldog jövőtök Isten kegyelme által támogatott előkészítői vagyunk, azt hisszük, hogy örömet szerzünk Nektek ha e pár emléksorral szolgálunk arra az időre mikor elmondhatnánk, hogy „voltunk mint Ti”. Síri pihenésünk boldog lesz, ha abban a tudatban távozzunk, hogy utódaink tántoríthatatlan hűséggel vallják majd atyáink évezredek által megszentelt magyar görög katolikus szertartását és hitét. Karddal szerzett, de kereszt által megtartott, ma ugyan öt véres csonkra feldarabolt édes hazájukat szeretik. Imádsággal megszentelt, szorgalmas, áldozatos, nemes nagylelkű munkájuk révén nemcsak megtartják azt, amit elődeiktől

átvettek, hanem azt gyümölcsözőleg fejlesztve, hatalmassá, nagyra fejlesztik és kiépítik.”

Mindazok, akik itt születtek és bárhol nyugszanak a földben Vörösmarty sorait bátran elmondhatnák:

***„Hol sírjaink domborulnak, unokáink leborulnak
S áldó imádság mellett mondják el szent neveinket”***

mert nevük, emlékük nekünk nagyon drága. Hálával, tisztelettel gondolunk rájuk és e mise keretében imáink értük is, az ő üdvösségükért és az örök világosság kegyelméért is szólnak.

Először azokról emlékeztem meg, akik odafenn ünnepelnek velünk, másodszor azokhoz szólnék, akik itt születtek, de a sors elszólította őket és most otthonról eljöttek haza. Önökhöz szól ez a középkori legenda:

Két szerzetes egy réges-régi kódexben azt olvasta, hogy van a világon egy ajtó, amely az égbe vezet. Akinek sikerül megtalálnia azt az ajtót, az Isten tenyerén élheti le hátralévő napjait.

A jámbor szerzeteseknek nem is kellett több, tüstént útra keltek. Rengeteg országot bejártak, rengeteg szenvedést álltak ki, rengeteg nehézséget küzdöttek le, míg végül ott álltak az ajtó előtt.

Vettek egy mély lélegzetet és benyitottak. Meglepődve tapasztalták, hogy mindketten saját szerzetesi cellájuk előtt állnak.

Ebből azután megértették, hogy ott kell boldogulniuk az életben, ahová tartoznak, s ott az Isten a tenyerén hordozza őket.

Önöknek az Isten más utat jelölt, azt követték, de szívükben megmaradtak csegöldinek. Szülőfalujuk szeretettel várja és magához öleli minden elszármazott gyermekét.

Kedves Jelenlévők!

Az ünnep mindig találkozás, mely módot ad a szembesülésre önmagunkkal, életünkkel, a mellettünk élőkkel.

Itt a templomban csendet teremtünk magunkban, megvizsgáljuk lelkiismeretünket, végiggondoljuk, hová tart az életünk, elmélkedünk azon, mit tehetünk családunkért, szeretteinkért, azért a közösségért, melyhez tartozunk.

Ha nincs Főpásztorunk, aki bennünket vezessen, hitben és lélekben erősítsen, gyengék és esendők vagyunk, mert korunk társadalmában a hangsúly az anyagi javakra, a fogyasztási cikkek megszerzésére helyeződött, nem az emberi kapcsolatokra.

Ezért is köszönjük, hogy eljött Püspök Atya kis községünkbe, mert erősíti azt a képességünket, hogy ami összetartozik, azt kapcsoljuk össze.

Az ilyen ünnepi alkalmak is erősítik bennünk az összetartozás érzését, ezért is hívtuk és vártuk szeretettel a politikai élet jeles képviselőit, hogy ünnepeljenek velünk.

Köszönjük Püspök Úrnak és minden kedves meghívott vendégnek, hogy megtisztelt bennünket azzal, hogy elfogadta meghívásunkat.

Érezze jól magát mindenki itthon, kérjük a szentmisén Isten áldását és azt, hogy imáink meghallgatásra találjanak és ennek a templomnak a falai között még sok nemzedék imádkozzon és éljen boldogan Csegöld községben.